

Тѣ сж и малко. Облѣчени сж бѣдно, лицата сж изпити и блѣдни. Но тия очи, тия погледи! Какъ увѣрено, спокойно и гордо гледатъ, каква голѣма вѣра грѣе въ тѣхъ! Какво виждатъ тѣ, какво чакатъ? Не е ли това любовта и упованието въ онова, което иде, което е близо вече! Струва ми се, че всѣкога, когато съмъ участвувалъ въ тия празници, имало е много слънце. Единъ възторгъ само е пълнилъ душата ми. И кой знае защо, мислилъ съмъ си за ония антични апотеози, когато хората изли-заха срѣщу изгрѣващото слънце, славословяха и пѣяха химни.

По навика си Радуловъ бѣше се развълнувалъ и увлѣкълъ. Лицето му се облѣ съ руменина, очитѣ му блѣщѣха. Райна го слушаше напрегнато, съ широкоразкрити и очудени очи. Но Радуловъ замлѣкна и както по-рано, унесено и замислено се загледа прѣдъ себе си. Било че той си спомни нѣкои разочарования, на които, макаръ и младъ още, той не бѣше чуждъ. Било че въ него отново се появи подозрѣнието, какво въ София Райна нѣма да бжде тѣй близка съ него, както тука, — той изпадна пакъ въ прѣдишното си скръбно настроение.

— Кой знай? Може би и да се лѣжа — започна той. Може би и тамъ да не е тѣй хубаво, както си мисля. Право да си кажа, започва да ми омръзва всичко. Тежка е участъта на всички като насъ, умственитѣ работници, както ги наричатъ. Работишъ, блѣскашъ се и се мжчишъ, а нищо опрѣдѣлено не излиза, не виждашъ резултатитѣ на труда си. Всичко се пилѣе и губи незабѣлѣзано, приема се като задѣлжение, като прибавка. Все се чувствувашъ нѣщо като пето колело. Друго нѣщо е обикновениятъ, физическиятъ работникъ. Той има едно занятие, което владѣе добрѣ, има здрави мускули. И това му стига. За него животътъ е простъ и ясенъ. Той е добъръ работникъ, добъръ другаръ и добъръ баща. Уравновѣсенъ умъ, спокойна съвѣсть и здрава душа. Какво